

съ стрѣлката на своя галванометъръ, прави своитѣ оити и казва, че и желѣзото е живо.

И тъй, ние идемъ до онази мѣдра философия, че цѣлиятъ животъ е единъ живъ организъмъ, а ние сме частици на този живъ организъмъ. И ние живѣемъ по причина на общото. Слѣдователно, каквито сж проявитѣ на общото, такива сж и нашитѣ прояви. И въ този случай, заключенията ни за живота и за нашитѣ прояви не могатъ да бѣдатъ различни отъ общото. Съ други думи: нашата интелигентностъ не може да се прояви вънъ отъ общата интелигентностъ. Обаче, какъвъ е смисълътъ на живота, тѣзи работи ще оставимъ за по-послѣдно врѣме. Кога? Вие бихте казали; е, слѣдъ като умремъ и ни турятъ въ гроба, слѣдъ като станемъ тамъ на малки частици и дохождатъ да ни палятъ свѣщи, да проливатъ сълзи заради насъ и най-послѣ слѣдъ като ни взематъ ангелитѣ горѣ, все ще разберемъ смисъла на живота. Чудни сте вие, ако чакате ангелитѣ да ви взематъ горѣ слѣдъ като умрете! Че ангелитѣ могатъ да ви взематъ и сега още. Тѣ могатъ да ви взематъ тъй, както седите. Гледашъ, изгуби се нѣкой изведнажъ. Защо да не може да стане това? Защо да не се изгуби нѣкой, тъй, както седи тукъ? Коя смъртъ е по-хубава: да не плащашъ нито петъ пари за погребение, или да пазарятъ за тебе колесница, че кръсть, че свѣщи да палятъ и да трѣгнатъ слѣдъ тебе приятели и близки, да плачатъ, да нареждатъ? А тъй гледашъ нѣкой човѣкъ, както седи, изгуби се, никакъвъ го нѣма. Кое е по-хубаво отъ двѣтѣ. Азъ казвамъ: при сегашното състояние най-хубаво е човѣкъ да